

Merja Talo

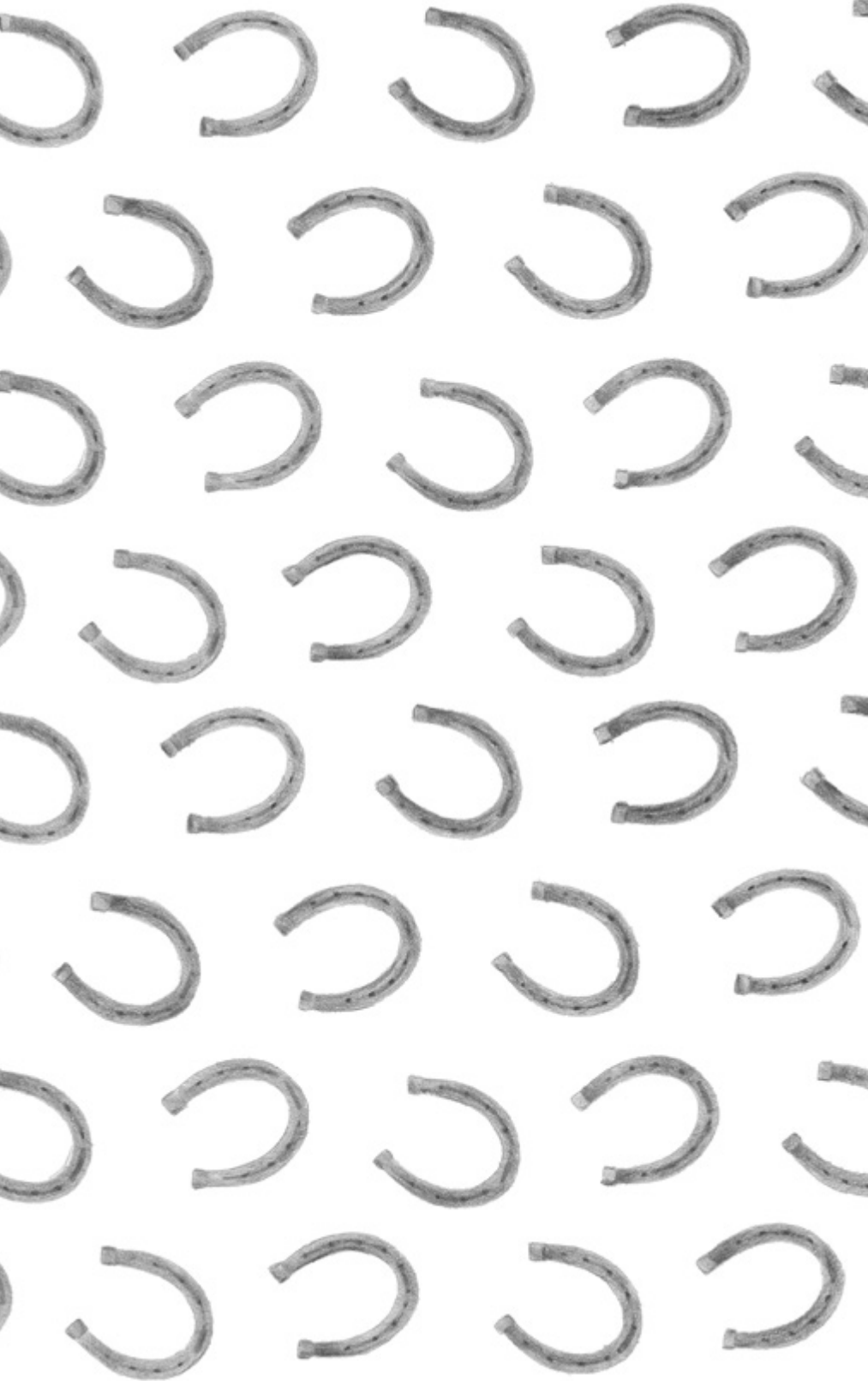

Tulla
kavioissa

WSOY

NUMMELAN
PONITALLI

NUMMELAN
PONTALLI

Merja Jalo

Tulta kavioidessa

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© Merja Jalo ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41456-9

Painettu EU:ssa

Sisälllys:

Ilouutisia	7
Anna minulle elämä	17
Laaksojen keskellä	23
Kuin myrskytuulet	28
Repen pyyntö	34
Saalistajan monet kasvot	39
Fenixin linnan vanki	45
Kadonneen jäljillä	51
Kikka keksii keinon	57
Yllättävä apu	62
Salaisuus paljastuu	69
Järein ase	80
Musta jää	86
Hyökkäys Fenixin linnaan	91
Lupaus	103
Vastoinkäymisiä	112
Hyväntekeväisyysratsastus	119
Vihdoin kotona	128

Ilouutisia

Aurinko paistoi sisään Cavalli di Antinean ikkunoista ja sen kirkas valo leikki huoneen seinillä. Avonaisesta ikkunasta sisälle puhaltava tuuli kantoi sieraimiin kukkien tuoksua. Taivas levittäytyi huikaisevan sinisenä laaksojen ylle. Tuntui siltä, kuin pelottavia vastoinkäymisiä ei olisi ollutkaan. Mutta Kirsti Lahti ei ollut unohtanut vielä hermoja repiviä taisteluja ja loputtomalta tuntunutta ajojahtia. Repe Jussilan kauan kadoksissa ollut Kafka oli viimeinkin saatu takaisin. Se oli nyt turvassa ja odotti vain matkaa Suomeen, mistä Repe tietysti oli täpinöissään.

– Odotukseen menee korkeintaan viikko. Sitten saamme koneen hevosta hakemaan, Repe Karl-isä sanoi tyytyväisenä.

Kikka hymyili hänelle.

Repen isä oli selvittänyt Kafkan maasta vientiä kokonaisen viikon. Pian loputkin paperit olisivat kunnossa ja poika saisi ratsunsa Nummelan ponitallille. Elämä palaisi pitkästä ajasta normaaliksi, mikä oli heille kaikille suuri helpotus.

Pentti ja Jenni Nummela, Nummelan ponitallin omistajat, olivat luvanneet tulla itse Helsinki-Vantaalle Kafkaa vastaan. Nummelan ponitallilla hevosta oli kaivattu siitä asti, kun se eräänä arvoituksellisenä yönä varastettiin. Varkauden takana oli italialainen mafioso Luigi Provenzano, joka oli heidän pahaksi onnekseen myös diplomaatti, joten kukaan ei ollut voinut tehdä asialle mitään. Mies oli lain ulottumattomissa ja vapaa lähtemään Suomesta.

Kafka oli Repen silmien edessä viety maasta, ensin Sloveniaan Lohikäärmelinnaan, sieltä Italian Salernoon ja aina Sveitsiin asti. Sinnikäs Repe ei ollut katsonut sivusta, vaan hän meni joka paikkaan hevosensa perässä, eikä päästänyt enää siitä irti. Hän oli päättänyt saada Kafkan takaisin. Hinnalla millä hyvänsä.

Kohtalokkaan sattuman johdosta Kikka ja Repe olivat pelastaneet Kafkan joutumasta lopulta Romanian teurastamolle, jonne se oli ollut

jo matkalla Sveitsistä. Teurastamojuonesta vastasi toinen mafioso, Dario Russo, joka tunnettiin myös nimellä Saalistaja. Hän oli Stefano ja Luigi Provenzanon vihamies ja hevosmies hänkin. Yhtäkkiä Kafkasta oli tullut pelinappula mafiosojen keskinäisessä taistelussa. Dario oli saanut tietää Stefanon tallissa oleskelevasta nopeasta mustasta hevosesta ja hän oli ryöstänyt sen. Dario havitteli voittoa Palio di Siennan kilpailussa, eikä kaihtanut likaisiakaan keinoja saadakseen haluamansa.

Mafiosojen välisen kisan kuninkaaksi oli lopulta noussut Stefano, kun Repe ratsasti hänelle Palio di Siennan voiton Kafkalla. Suurin voittaja oli kuitenkin Repe, joka oli samalla ratsastanut itselleen Kafkan takaisin.

Karl ei ollut uskonut poikansa voittoon eikä hän ollut halunnut päästää poikaa aluksi koko vaaralliselle matkalle. Kun Repen äiti, Maria Carina Antinea, kertoi löytäneensä Kafkan Italiasta, poikaa ei kuitenkaan ollut pidätellyt mikään. Nerokas poika oli juonitellut, että halusi muka osallistua hyväntekeväisyysratsastukseen.

Olin tyhmä kun uskoin sen, Karl ajatteli jälkiviisaana.

Karl vilkaisi poikaansa salaa ylpeänä. Hevosjahatti oli kuljettanut nuoret useisiin vaaratilanteisiin ja

uhmaamaan pahamaineista mafiaa, mutta poika ei vain ollut hellittänyt. Hän ei pelännyt. Poika oli päättänyt taistella hevosestaan viimeiseen asti. Ja tässä he nyt olivat, Kafka ja voitto olivat heidän.

Isoisä hymyili leveästi.

– Olen niin ylpeä Repestä! Kafka on viimeinkin Antineassa. Se on jotain.

Ernesto istui omalla paikallaan pöydän päässä. Pitkään pöytään oli katettu talon hienoimmat posliinikupit. Kaikki odottivat Maria Carenan leipomaa marsipaanikakkua.

– Sieltä kakku viimeinkin tulee, Ernesto sanoi. Kakku nostettiin pöytään kaikkien saataville.

– Tein tämän Repen kunniaksi. Hän teki meihin kaikkiin suuren vaikutuksen voittaessaan Italian suurimman ratsastuskisan.

Palio di Siennan palkintolippu seiso huoneen nurkassa muistuttamassa heitä saavutetusta menestyksestä.

Maria katsoi poikaansa lämpimästi.

– Olet tullut sukuun, Repe... Sinulla on hevosmieslahjoja.

Kuuluisa Palio di Siennan kisa ratsastettiin kaksi kertaa vuodessa, jolloin Siennan kaupunkiin saapui tuhansia ihmisiä kannustamaan suosikkejaan. Vaarallinen rata kiersi aukion kolmasti.

Huippuunsa viritetyt hevoset kiersivät rataa tuulispäinä ja sen kauheissa mutkissa tapahtui usein onnettomuuksia. Jymisevät kaviot kiidättivät ratsastajia pitkin katua yleisömeren kannustaessa heitä voitonhuumassa.

– Repe oli pitelemätön. Kuka olisi uskonut häntä voittajaksi? isä sanoi.

– Rukoilin koko ajan, ettei tapahtuisi mitään pahaa, Kikka huudahti.

Häntä oli pelottanut ratsastus, missä useampi hevonen taas kaatui ja ratsastajat putosivat selästä.

Poika loi tyttöön kiitollisen katseen.

– Ilman rukouksiasi en olisi onnistunutkaan päihittämään muita.

He tiesivät olevansa onnekkaita.

Repe oli joutunut osallistumaan kisaan Royal Alcázarin väreissä, mafioso Stefano Provenzanon käskystä. Mafiapäällikkö oli pelätty mahtimies, jolle ei sanottu vastaan. Repe oli ratsastanut Provenzanolle heidän ensimmäisen voittonsa Palio di Siennassa. Stefano oli pitänyt sanansa ja luovuttanut sen jälkeen Kafkan Repelle takaisin.

– Royal Alcázarissa ei ole ollut voittohevos-
ta, Karl-isä sanoi. – Se on harmittanut Stefanoa.
Olen varma, että juuri siksi he ottivat hevosesi,
saadakseen kaipaamansa voiton.

– Ja kuka olisikaan paras ratsastaja? Ernesto kysyi. – Repe!

– Voitto olisi kuulunut Antineaan, Karl ilmoitti niin paatoksellisesti, että Maria Carena naurahti.

– Usko minua. Kyllä Stefano sen tietää.

Ernesto myhäili.

– Hän laittoi Repen ratsastamaan vain yhdestä syystä. Repe on parempi ratsastaja kuin Stefanon Luigi-poika. Lisäksi Kafka antaa Repelle kaikkensa. Se kertoo siitä, että poika ja hevonen ovat yhtä.

Repe tönäisi vieressään istuvaa Kikkaa kyy-närpäällä.

– Kuulitko Kikka? Punastun kohta kehuista.

Tyttö kikatti.

– Sinäkö punastut? Sinä?

Repe katsoi tyttöä hellästi ja kaivoi sitten taskustaan jotain. Hän oli miettinyt pitkään lahjaa, jonka voisi antaa Kikalle kiitokseksi kaikesta.

– Minulla on sinulle jotain. Kas tässä.

– Mikä se on? Kikka huudahti innostuneella äänellä.

Aikuisetkin katsoivat poikaa uteliaana.

Repe näytti korua.

– Löysin tämän laatikosta.

Hän nosti korun kaikkien nähtäväksi.

– Kultainen leijona! Sillä on päässään kruunu, jossa lukee Antinea. Annatko sen minulle? tyttö kysyi hämmästyneenä.

– Ansaitset ketjun, kun olet pysytellyt rinnallani uskollisesti.

– Voi kiitos. Se on ihana.

Repe kiinnitti ketjun Kikan kaulaan ja muutkin alkoivat ihailla korua.

– On se nätti, isä sanoi.

– Suvun peruja, äiti muistutti.

Repen silmät hymyilivät.

– Kikka saa muiston Antineasta.

Maria Carena taputti käsiään.

– Hyvä, hyvä...

– Ja kun saamme Kafkan kotiin, juhlimme lisää.

Repe vilkaisi isää ja tiedusteli, olivatko Kafkan matkavalmistelut edenneet.

Karl nyökkäsi.

– Kafkan vienti maasta ottaa oman aikansa. Olen sopinut lennosta Janez Novekin kanssa. Muistatteko hänet? Janez on slovakialainen lentäjä.

Kikka nyökkäsi.

Kikka ja Repe olivat asuneet Janezin kotona hakiessaan Kafkaa Sloveniasta, Lohikäärmelinalta. Janezin hevostilalla oli hyviä ratsuja ja yksi

hänen tyttäristään, Polona, oli osallistunut edellisyyksynä Korkeamäen kisoihin.

– Lento lähtee viikon päästä maanantaina. Sitä ennen pitää hoitaa kuntoon muutamia papereita. Terveystodistus ja tunnistusasiakirja ja ties mitä. Aion ensi tilassa lähteä sopimaan asiasta rajaeläinlääkärin kanssa. Kafka viedään tällä kertaa Suomeen lopullisesti.

Repe taputti esitykselle.

– Isä! Kuulostaa tosi hyvältä.

Karl iski pojalle silmää.

– Koska olemme täällä joka tapauksessa vielä viikon, ajattelin että nuoret voisivat osallistua niihin hyväntekeväisyyskisoihin, jotka pidetään lastensairaalan hyväksi. Palkintona on 20 000 euroa.

Erneston suu aukeni hämmästyksestä. Repe oli tosiaan esittänyt tulonsa syyksi kisan, mutta todellisuudessa isoisä oli heti nähnyt hänen lävitseen. Pojan mieli paloi silloin vain Kafkan etsinnälle.

Repe yritti vaientaa isän.

– Isä, mietitään nyt vielä...

Karl taputti poikaansa olalle.

– Otetaan Kafkalta kengät pois, niin musta kulkee vielä nopeammin. Ja Kikka tulee antamaan sinulle hyvän vastuksen Fronteirolla, vai mitä?

Kikka sai kakkua väärään kurkkuunsa ja katsoi epävarmana Ernestoa ja Maria Carenaa.

– Saanko todella ratsastaa Fronteirolla?

Sehän oli Maria Carenan ratsu ja oikea kilpahevonen. Oliko Karl ihan tosissaan?

– Kyllä me luotamme sinuun, Maria Carena lupasi.

Repe alkoi hakata tyttöä kädellä selkään.

– Kuulitko Kikka?

– Totta kai meidän nuoret kisaavat, eikö niin Ernesto? Karl vielä varmisti.

Kikka punastui. Hän katsoi vieressä istuvaa poikaa ja olisi voinut vanhoa, että Repen silmissä oli hilpeyttä.

– Olisi se todella hienoa! Ernesto huudahti.

– Kai meidän sitten täytyy, tyttö sanoi. – Vaikka kukaan ei pärjää Kafkalle.

Repe nauroi.

– Mistä tiedät? Voithan rökittää minut kunnolla. Jos uskallat.

Marsipaanikakku hävisi parempiin suihin ja Ernesto näytti tyytyväiseltä. Hän vilkaisi toiveikkaana Repeä.

– Lähtisitkö seurakseni pelaamaan golfia? Se on hieno harrastus. Pitää hermot kunnossa.

Antinean takapihalta aukeni golfkenttä.

Kikka virnisti.

– Hyviä hermoja Repe tarvitseekin. Aion voittaa lähdön.

– Sinä? poika kiljaisi. – Älä unta näe.

– Otin haasteesi vastaan!

Ernesto purskahti nauramaan ja kohotti maljan.

– Antinean kaksoisvoitolle! hän sanoi.

Sitten hän kumosi lasin tyhjäksi.

Anna minulle elämä

Vuorilta puhaltava tuuli sai Repen hymyilemään. Kunpa pikkuveli Karikin olisi ollut täällä heidän seurassaan. Isä oli joutunut jättämään hänet Hannu Heleniuksen luokse odottamaan perheen kotiinpaluuta. Hannu oli Kikan serkku, johon Kari oli tutustunut Nummelan ponitalilla. Karista ja Hannusta oli tullut parhaat ystävykset. He puuhastelivat Nummelan ponitalilla ja aiheuttivat usein kaikenlaista säpinää. Hannun kanssa Karin aika ei tulisi pitkäksi.

– Ja pian me saavumme kotiin. Kyllä Kari ällistyy, kun näkee hevosen.

Poika asteli laitumen portille ja nojautui aitaan. Hänen oli jälleen nähtävä kauan kadoksissa ollut ratsunsa.

– Siellä se on.

Silkinmusta hevonen laidunsi puiden alla. Aurinko sai hevosen pyöreät kyljet kiiltämään.

– Vielä viikko ja sitten me lennämme kotiin.

Repe odotti sitä malttamattomana. Toisaalta häntä huolesti, miten ratsu kestäisi koneessa. Piltastuisiko se? Hän oli kuullut hurjia tarinoita hevosista, jotka saivat kauhukohtauksia ja hyppivät aitojen yli täydessä paniikissa. Niin ei saisi käydä heille.

– Onneksi Kafka on järkevä hevonen. Se osaa käyttäytyä.

Pyökkien oksilla visertävät koskikarat tekivät syöksyjä virtaavaan jokeen. Kafka nosti päätään ruohikosta, katsoi uteliaana portilla seisovaa poikaa ja lähti tulemaan kohti.

Repe kuuli hörähdyksen.

– Ystävä...

Siinä se tuli. Kauan kaivattu ratsu. Pojan käsi tavoitti mustan harjan.

Hevonen töykkäsi häntä pehmeällä turvallaan ja alkoi sitten uutterasti hangata silmäkulmaansa pojan kylkeä vasten. Repe oli kaatua.

– Hei, varo vähän.

Iso musta puhalsi sieraimistaan. Ruskeissa silmissä oli lämmin katse.

– Mennäänkö sisälle? Tänään verrytellään Fronteiron kanssa hyväntekeväisyyskisoja varten. Mitä siitä sanot? Pidätkö ajatuksesta? Sinulle kisa on helppo juttu! Tällä kertaa Kikka kisaa meitä vastaan. Hän varmasti pahoittaa mielensä, ellemme anna hänen voittoa.

Repe nauroi porttia aukaistessaan ja vilkaisi hevostaan kysyvästi.

– Olisiko se sinusta paha asia, kaveri?

Musta heilautti häntäänsä ja ravisutti harjaansa. Se lähti astelemaan pojan rinnalla kohti tallia.

Talli vaikutti tyhjältä, joten Kafka saisi seistä käytävällä odottamassa, kun hän noutaisi harjapussin. Varmasti Kikka saapuisi kohta intoa puhuen.

Poika lähti kohti valjashuoneen avointa ovea ja säpsähti huomattessaan, että tallin perällä näkyi valoa. Valo tuli tallihuoneesta. Äiti käytti huonetta silloin, kun valvoi hevosten varsomisia, mutta nyt huoneesta kantautui kiihkeää puhetta. Riideltiinkö siellä?

Repe meni lähemmäksi varoen askeleitaan. Hän jäi portaikon syvennykseen ja tunsi jännittyvänsä. Syvennyksestä näki osan tallihuonetta.

– Isä ja äiti! Selvittivätkö he välejään?

Äidin ääni oli tuskainen.

– Karl, asia ei ole niin! Etkö ymmärrä minua?
Jätin tiedät pakosta. Tein sen rakkaudesta.

Isä seisoj vakavana ikkunan luona, eikä hänen kasvoiltaan voinut lukea mitään.

– En usko sanaakaan!

Karlin ääni oli vihainen. Hän oli tullut vuosien kuluessa katkeraksi. Maria Carena ei ollut jäänyt kuulemaan lasten surkeaa itkua. Karl oli se, joka oli pitänyt poikia sylissä ja lohduttanut heitä. Sellaista ei ollut helppo antaa anteeksi.

– Pyydän anteeksiantoa teiltä.

Karl kääntyi ympäri. Hänen vatsaansa kiersi. Hän näki puiden välistä päärakennukselle ja muisti Erneston pyynnön. Vanha isoisä toivoi, että Karl sopisi asiat kärsineen vaimonsa kanssa. Mutta pystyisikö Karl sellaiseen? Miten hän voisi sivuttaa kaikki yksinäiset vuodet?

Takaa kuului Maria Carenan kuiskaus:

– Antaisin mitä tahansa, jos Repe rakastaisi minua...

Karl ei voinut mitään kiukulle, joka nousi hänessä.

– Poikasi rakkauden sinä menetit ihan itse. Kuvittelitko, että Repelle riittäisivät kalliit lahjat, kun häivyit kotoa? Korvaisivatko ne lähte-

neen äidin rakkauden? Olet järkyttänyt poikia ihan tarpeeksi. Siitä pitää tulla loppu! En halua, että lapset kokevat enää ikinä sellaista ahdistavaa ja käsittämätöntä tilannetta.

Maria Carena nyyhkäisi:

– Sinun on helppo arvostella toisen ratkaisuja.

Karlin harmaissa silmissä oli moittiva sävy.

– MINUNKO? Etkö muista, miten onnellisia olimme? Lasten onnen tuhosi ihminen, jota rakastimme hyvin paljon.

– Suojelin teitä. Ja nyt Repe ei välitä minusta!

– Suojelit keneltä? Lähdit jälkiä jättämättä.

Raastoit pojan sydämen auki. Tiesitkö, miten traumaattinen kokemus se oli hänelle? Repe joutui yksin käsittelemään hylkäämistä ilman minikäänlaisia vastauksia mihinkään. Moni aikuinenkaan ei kestäisi sellaista.

Miten totta kaikki oli. Jos Maria Carena voisi, hän tekisi kaiken toisin. Mutta hän oli ollut kuolemanpelossa.

– Pelkäsin, että ne tekevät teille pahaa, hän kuiskasi.

– Tekevät. Ketkä tekevät?

– Mafiosot! Ne uhkailivat minua, ja äiti...

Naisen sanat särkyivät lohdukkomaan nyyhkytykseen.

– Tappoivat äidin varoitukseksi minulle... Pelkäsini, että ne tulevat tappamaan teidätkin. Siksi minun piti lähteä. Suojellakseni rakkaitani... Voi Karl rakas...

Maria Carena heittäytyi miehen kaulaan. Hänen äänensä oli epätoivoinen:

– Kulta... anna minulle elämä takaisin! Älä jätä minua! Rakastan vain sinua.

Repe putosi rappusilta järkyttyneenä.

Hänen sydämensä hakkasi.

Liekehtivän jännittävä hevosseikkailu Italiassa!

Kikka ja Repe ovat Italiassa hakemassa Kafka-hevosta kotiin. Paluuliput Suomeen ovat jo takataskussa, kun riemukas yhdessäolo muuttuu äkkiä painajaiseksi.

Kikka joutuu ratsastusretkellään yllätyshyökkäyksen kohteeksi, ja hänestä tulee Fenixin linnan vanki. Tilanne näyttää pahalta. Pelastaessaan Kikkaa ja hevostaan Repe joutuu lyöttäytymään yhteen yllättävän ihmisen kanssa. Samalla perheen salaisuudet alkavat paljastua. Kun linna palaa, liekit lyövät korkealle.

Nummelan ponitallin matkassa on aina jännitystä, romantiikkaa ja upeita hevosia. Rakastettua sarjaa luetaan jo toisessa sukupolvessa.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 414569	
	N84.2	